

Klop op de deur, Peter

Greta woonde in Denemarken, in een streek waar zomers veel ooievaars waren. Je kon ze vaak op de nok van een dak zien staan, of langs de slootkant, zoekend naar kikkers en slakken.

In het najaar trokken ze naar warmere streken. Het gebeurde een enkele keer dat er één moest achterblijven omdat hij gewond of te zwak was en het was zo'n verkommerde stak-

ker, bibberend van kou en honger, die Greta op een dag aan de rand van de wei vond.

De ooievaar was een hele vracht om te dragen voor het kleine meisje, maar ze speelde het toch klaar hem thuis te brengen.

„Mag ik hem houden?” vroeg ze.

„Als je zelf voor hem wilt zorgen,” antwoordde haar vader.

Zijn eerste maaltijd bestond uit brood, in melk geweekt, dat hem heel goed scheen te smaken. Greta had het in een diepe kom gedaan, ooievaars hebben zo'n lange snavel!

Ze besloot hem Peter te noemen. Samen met haar drie broers zocht ze een plaatsje voor hem in de warme stal en later zocht hij dat zelf vaak op als het erg koud was.

Peter groeide goed en werd sterker. Hij was erg aan Greta gehecht en trippelde haar overal als een hondje na. Haar vriendinnetjes vonden dit vreemde huisdier zo leuk, dat zij altijd werden uitgenodigd als er een feestje was.

Jongens plagen graag en dat deden de broers van Greta natuurlijk ook. „Waarom verkoop je hem niet?” vroeg Jan op een keer. „Hij deugt nergens voor.”

„Ik zou hem voor niets in de wereld verkopen,” verklaarde Greta.

„Ik snap niet wat je aan dat malle beest vindt,” zei Evert. „Hij kan niets.”

„Wel waar,” zei Greta. „We spelen samen.”

„Puh, spelen... vogels kunnen geen enkel kunstje leren, zoals andere dieren,” verklaarde Mart. „Nee, dan onze hond. Die kan een mand dragen en nu brengt hij alle boodschappen van de kruidenier naar huis.”

„Het kan me allemaal niets schelen,” zei Greta. „Ik vind hem lief.”

Ze dacht, Peter is wel geen hond, maar er is misschien toch wel iets, dat hij leren kan.

Het was Greta's nichtje Inga die haar op een goed idee bracht.

„Leer hem met zijn snavel op een deur te kloppen,” zei ze

„Reuze!” riep Greta. „Ik ga meteen beginnen. De keukendeur is het beste, want daar krijgt hij zijn eten. „Kom, Peter, we beginnen meteen. We zullen die jongens eens laten zien wat jij kunt.”

Twee weken later hoorden Greta's ouders een groot spektakel bij de keukendeur.

„Wat is daar aan de hand?” vroeg vader, die met moeder naar buiten liep. Ze vonden de beide meisjes, gierend van de lach bij Peter staan.

„Kom kijken!” riep Greta. „Peter kan op de deur kloppen met zijn snavel, het ziet er zo gek uit!”

De meisjes gingen op enige afstand staan, de ooievaar trippelde achter Greta aan, zoals zijn gewoonte was. De jongens, aangetrokken door het gelach, kwamen er ook bij en Jan vroeg: „Wat zijn jullie toch aan het doen?”

„Wacht maar,” zei Greta. Ze streek Peter over zijn kop en zei toen met flinke stem: „Klop op de deur, Peter!” De ooievaar gehoorzaamde onmiddellijk, hij tripte naar de deur en klopte met zijn snavel op het hout.

De toeschouwers juichten en lachten. „Hoera!” riep Evert. „Ik had nooit gedacht dat hij hersens had.”

„En òf hij hersens heeft!” zei Greta en haalde een paar kleine verse haringen. Peter was daar dol op en gewend aan deze beloning, als hij zijn kunststuk had volbracht.

„Is hij niet reusachtig?” riep Inga. Ze was dolblij dat het gelukt was.

Een paar dagen later ging Greta naar het bos om vlierbessen te plukken die in Denemarken 's winters veel worden gebruikt voor hete vlierbessen-thee en zoete vruchtensoepen. Ze hield van allebei. Moeder gaf haar een mand mee om de bessen in te doen. „Vergeet de tijd niet,” zei ze. „Kom naar huis als de zon ondergaat. In de mand zijn boterhammen voor jou en Peter, als jullie honger krijgen.”

„Dank u mams, ik zal erom denken.” Greta holde naar buiten met Peter op haar hielen.

Het duurde niet lang of ze kwam bij het bos en vond al spoedig de plek waar volop bessen groeiden. De takken hingen zwaar van de vruchten,

haast tot op de grond.

„Hei, Peter, die mand hebben we in een wipje vol. Kom, we eten eerst de boterhammen op.”

Greta brak het brood voor Peter in stukjes en liet hem de brokjes vangen. Toen alles op was, begon het plukken. De mand was al gauw tot aan de rand vol. Greta keek eens naar de lucht. De zon stond nog hoog boven de boomtoppen, maar ze zag niet dat aan de horizon donkere wolken kwamen opzetten.

„Het is nog vroeg,” zei ze tegen Peter. „Laten we naar het moeras gaan en kijken of de veenbessen ook rijp zijn. „Ze was er een keer met haar broers geweest, ze wist de weg nog wel. De mand met vlierbessen verborg ze achter een boomstronk, ze trok haar jasje uit en legde dit ernaast. „Dat nemen we allemaal mee als we terugkomen,” bedacht ze.

De tocht duurde langer dan ze had gedacht, maar eindelijk waren ze er en, zoals ze verwacht had, de bessen waren rijp. Ze begon meteen te plukken. Even later vloog er een koppel eenden over. Greta keek op en zag meteen de dreigende wolken die over het moeras joegen. „O, Peter, het gaat stormen!” riep ze.

De eerste regendroppels begonnen te vallen en ze keek rond naar een schuilplaats. „Kom mee, onder die boom, het is wel geen dak, maar beter dan niets.”

Zonder jas was ze tot op haar huid toe nat, voor ze de boom had bereikt. „Waren we hier maar niet heengegaan, Peter,” jammerde ze, terwijl ze haar arm om zijn nek sloeg.

Na een poosje ging de bui over in motregen. „Kom, laten we maar gauw weggaan, Peter,” zei ze bezorgd. Ze gingen de richting van het bos uit, maar ze hadden nog niet lang gelopen of een dikke mist rolde als een deken over het moeras. Greta kon nog maar een paar handbreedten voor zich uit zien en ze begreep dat ze in gevaar verkeerde. Donker modderwater borrelde op tussen de graspollen en op sommige plaatsen was het diep.

Heel langzaam en voorzichtig, stap voor stap, ging ze voort. Plotseling plonsde ze languit in het water. Naar adem snakkend, probeerde ze op te staan, maar het leek of de bodem onder haar voeten wegzakte. Een boomstam dreef in de poel, ze greep deze en hing er bibberend van koude overheen. Gedempt door de mist klonken van verre kerkklokken. „Lieve God,” bad ze. „Help me om thuis te komen.”

Toen riep ze: „Peter, waar ben je?”

Een zacht geruis van wiekende vleugels en daar streek de ooievaar op de boomstam neer, heel dicht naast Greta. „O Peter, wat moeten we toch doen?” riep het meisje. „Jij kunt wegvliegen, maar ik? Hoe kom ik thuis?” Plotseling dacht ze aan het kunstje dat Peter zo goed kon.

„Jij kunt me redden!” riep ze uit. „O, Peter, jij kunt het!” Ze trok haar zakdoek uit haar roszak en doopte deze in het donkerbruine moeraswater. Toen knoopte ze met bevende vingers het doekje om Peters poot. „Ga Peter, als ze dit zien, zullen ze weten waar ze mij moeten zoeken. Klop op de deur, Peter.”

Peter bleef staan. Hij klepperde wat met zijn vleugels, knabbelde een beetje aan Greta's haar, maar stond op de stam of hij erop vastgenageld was.

„Laat me niet in de steek, Peter!” riep Greta. „Ik heb jouw leven gered, nu moet je mij redden. Ga, klop op de deur, Peter.”

Eindelijk sloeg de grote vogel zijn vleugels uit en cirkelde wat rond boven het hoofd van het meisje. Voor de derde maal riep ze luid: „Klop op de deur, Peter!”

Toen vloog de vogel hoger en wendde zich met krachtige vleugelslagen de goede richting in. Greta zuchtte diep toen ze haar metgezel zag verdwijnen in de dichte mist. Meteen begon ze ook te piekeren. Zou Peter wel gaan kloppen? Zou hij niet op de nok van het dak blijven staan, zoals hij soms deed?

Bij Greta thuis heerste natuurlijk ongerustheid. Telkens liep moeder naar buiten, om te zien of haar dochttertje er nog niet aankwam. Tenslotte riep ze Evert en Jan. „Gaan jullie naar het bos en probeer Greta te vinden. Jullie weten waar de vlierbessen groeien.”

„Goed moeder, we brengen haar wel thuis,” zei Jan. „Ze had er allang kunnen zijn, wat voert ze dan ook uit,” mompde Evert. Het was etenstijd en hij had honger. „Kom toch, sta daar niet te zeuren,” riep Jan.

Toen ze de plek van de vlierbessen bereikten riepen ze overal: „Greta! Greta! Waar zit je?”

„Waar hangt ze toch uit?” mompelde Evert. Hij werd erg ongerust.

„Hier is haar jas en de mand vol met bessen,” schreeuwde Jan.

Ze keken elkaar aan. „We gaan terug en moeder zeggen dat we haar niet kunnen vinden,” zei hij.

„Was vader maar thuis,” zei Evert, „maar die komt pas over twee dagen. Arme moeder, wat zal ze zeggen, als ze de jas en de mand ziet?”

Op dat ogenblik zei moeder tegen Mart: „Ik kan het niet langer uithouden. Span het paard voor de kar, er moet iets aan de hand zijn met Greta, ik wil zelf naar het bos gaan. Ik... stil eens...” Ze luisterde, een zacht tikken klonk op de keukendeur. Ze deed open en daar stond Peter!

Ademloos zei moeder: „Nee maar, Peter, ben jij daar, dan kan Greta niet ver weg zijn.” Ze pakte de vogel en hilde van blijdschap. Toen ontdekte ze het bruin bemodderde zakdoekje om Peters poot. „Kijk dit eens!” schreeuwde ze, op Mart toestormend. „Greta is in het moeras gevallen. Ze heeft het zakdoekje om Peters poot gebonden om ons te laten weten waar ze is.”

Mart keek naar het zakdoekje. „O ja, daar is ze vast,” zei hij. „Wees niet bang, moeder, we halen haar er wel uit.”

Toen rende hij naar de stal, zette de kar klaar, nam een stevig stuk touw van de wand en binnen enkele minuten reden ze in volle vaart naar het moeras.

Vlakbij het bos ontmoetten ze Jan en Evert. De jongens keken heel verbaasd, maar moeder gaf ze geen gelegenheid ook maar één vraag te stellen. „Greta zit in het moeras. Schiet op en stap in,” riep ze uit.

De jongens sprongen in de kar en daar gingen ze weer. Ze zetten de kar aan de rand van het moeras neer. Het had opgehouden te regenen, de mist trok op en langzaam verschenen maan en sterren. Naar alle kanten roepend, trokken ze het moeras in, af en toe luisterend of er antwoord kwam. Alleen de roep van een uil klonk eenzaam over het wijde land.

Ze waren reeds een heel eind het moeras in, toen moeder een zwakke kreet hoorde. Ze draaide zich om naar de jongens en riep: „Ik hoor Greta! Ze is dichtbij!”

Ze haastten zich naar de plek vanwaar de stem kwam en vonden Greta, nog altijd half over haar boomstam en half in het water hangend. Een van de broers gooide met vaardige hand het touw om de stam en zo trokken ze haar op het droge. Moeder omarmde haar modderige dochter, die hees fluisterde: „Peter bracht mijn boodschap, hè?”

„Ja, 't is een schat van een beest!” riep moeder uit.

„Zullen we je naar kar dragen?” vroeg een van de broers, ze moesten toch laten zien hoe blij ze waren dat ze haar gevonden hadden!

„Ik kan wel lopen, hoor,” zei Greta.

Thuisgekomen kreeg Greta meteen een warm bad en werd in bed gestopt met een warme kruik en een kom hete soep. Iedereen kwam om haar bed staan om haar angstig avontuur te horen vertellen. De jongens haalden Peter er ook bij, nadat hij net zoveel haring had mogen eten als hij lustte.

„We zullen nooit meer zeggen dat vogels niets kunnen leren,” zei een van de broers. Er kwam geen antwoord. Greta sliep.

(Urij naar het Amerikaans)

Marian Hesper-Sint.

Kwadraatpuzzel

De woorden telkens van vier letters van beneden naar boven en van links naar rechts gelezen zijn voor ieder nummer hetzelfde; vul nu in:

1. Soort boom
2. een bekende clown
3. diersoort (meervoud)
4. niet vierkant

1	2	3	4
2			
3			
4			

Tekeningen in dit nummer van: A. Adriani-Rot, Nelly Donker, A. van Veen.